

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทนี้ประกอบด้วยการวิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัยด้านแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่มีผลต่อการใช้อังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตสาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยบูรพา โดยแยกเป็น 5 ประเด็น ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล
3. การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
5. บทสรุป

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ ดังนี้

$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
Max	แทน	ค่าคะแนนสูงสุด
Min	แทน	ค่าคะแนนต่ำสุด
SD	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

ขั้นตอนแรก ผู้วิจัยวิเคราะห์ระดับและประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตที่ได้จากการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ 4 ประเภท ได้แก่ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ แรงจูงใจเชิงบูรณาการ แรงจูงใจเชิงผล และแรงจูงใจภายใน แบบสอบถามประกอบด้วยคำถามปลายปิดจำนวน 32 ข้อ และมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่าที่ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ ด้วยเกณฑ์การประเมินความสอดคล้องและความเหมาะสมของแบบสอบถามกับวัตถุประสงค์ของการศึกษา (IOC) โดยคำถามที่ใช้ในการวิจัยจะอยู่ระดับ 0.67-1.00 (ภาคผนวก ก) และผ่านการตรวจสอบความเชื่อมั่นจากการนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงคือนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 35 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นจาก Cronbach's Alpha เท่ากับ 0.89 (ภาคผนวก ง) หลังจากผ่านการตรวจสอบเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจาก

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยคือนิสิตสาขาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 ภาคปกติ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ผ่านการเรียนวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา พ.ศ. 2554 จำนวน 32 คน นำมาวิเคราะห์และสรุปผลระดับและประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยสถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ขั้นตอนต่อไป ผู้วิจัยวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตด้วยการนำผลการวิเคราะห์ระดับและประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้จากขั้นตอนแรกมาวิเคราะห์กับผลคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) โดยสถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยและนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ในลักษณะกึ่งโครงสร้างเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิต กับผู้สอนในรายวิชาดังกล่าวจำนวน 1 คน และนิสิตจำนวน 6 คน มาอธิบายประกอบเพื่อศึกษาถึงแรงจูงใจในการเรียนที่มีผลต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์ และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับการพัฒนาความสามารถทางภาษาของนิสิตด้วยการเปรียบเทียบผลจากการวิเคราะห์ระดับและประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้จากแบบสอบถามกับระดับความแตกต่างของผลคะแนนในการสอบกลางภาคเรียนและปลายภาคเรียนของนิสิตในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) โดยสถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย หลังจากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ในลักษณะกึ่งโครงสร้างเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาความสามารถทางภาษากับผู้สอนและนิสิตมาอธิบายประกอบเพื่อทราบแนวทางการพัฒนาของแต่ละประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เครื่องมือที่ใช้ในการสัมภาษณ์ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ ด้วยเกณฑ์การประเมินความสอดคล้องและความเหมาะสมของแบบสอบถามกับวัตถุประสงค์ของการศึกษา โดยคำถามที่ใช้ในการวิจัยจะอยู่ระดับ 0.67-1.00 (ภาคผนวก ก) และการตรวจสอบความเชื่อมั่นจากการนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงคือนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 สาขาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำนวน 3 คน และผ่านการแก้ไขปรับปรุงข้อคำถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้ว

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตระดับปริญญาตรี ภาคปกติ ชั้นปีที่ 3 สาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ผ่านการเรียนวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II)

ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้รายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลจาก 1. แบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 31 คน จากจำนวนทั้งสิ้น 32 คน คิดเป็นร้อยละ 96.88 ของจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 2. จากการสัมภาษณ์ผู้สอนชาวต่างชาติ จำนวน 1 คน และ 3. จากการสัมภาษณ์นิสิต จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 19.35 ของจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ซึ่งผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอออกเป็น 2 ตอน ตามลำดับต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ระดับและประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต และจำแนกตามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ด้วยตารางแสดงจำนวนและสถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับระดับการพัฒนาความสามารถภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) และแนวทางการพัฒนาทักษะความสามารถทางภาษาของนิสิต โดยการเรียนรู้พิเศษเพิ่มเติม การสอบถามอาจารย์ผู้สอนเมื่อมีข้อสงสัย รวมถึงความรู้สึกรู้สึกต่อการใช้ภาษาอังกฤษ โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ด้วยการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตจากผลการตอบแบบสอบถามกับผลคะแนนระหว่างกลางภาคเรียนและปลายภาคเรียนในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) ของนิสิตด้วยตารางแสดงจำนวนและสถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย และการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตจากผลการตอบแบบสอบถามกับข้อมูลจากการสัมภาษณ์นิสิตและผู้สอน ด้วยการอธิบายเชิงพรรณนาความสัมพันธ์ของแรงจูงใจในการเรียนกับแนวทางการพัฒนาความสามารถทางภาษาของนิสิต

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ความสัมพันธ์ของระดับและประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิต เป็นการวิเคราะห์ผลแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม จำแนกออกเป็นระดับและประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ 4 ประเภท ได้แก่ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ แรงจูงใจเชิงบูรณาการ แรงจูงใจเชิงผลและแรงจูงใจภายใน ดังตารางที่ 3 และ 4 และการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิต ดังตารางที่ 5 และ 6

ตารางที่ 3 ระดับและประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง

แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	$\bar{x}$	SD	ระดับ	ประเภทแรงจูงใจ
1. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกเพราะมีความสามารถในการจดจำและใช้ภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง	3.35	0.49	ปานกลาง	แรงจูงใจเชิงผล
2. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ	3.58	0.85	มาก	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ
3. ฉันมีความมั่นใจในความสามารถทางภาษาอังกฤษของฉันเมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนในชั้นเรียน	3.00	0.63	ปานกลาง	แรงจูงใจเชิงผล
4. ฉันจะมีความมั่นใจและกล้าซักถามเป็นภาษาอังกฤษ เมื่อมีคนอื่นชื่นชมในสำเนียงการพูดภาษาอังกฤษของฉัน	3.23	0.84	ปานกลาง	แรงจูงใจเชิงผล
5. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพื่อให้มีคุณลักษณะหรือบุคลิกภาพที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา	3.55	0.99	มาก	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ
6. ฉันรู้สึกภาคภูมิใจและจะค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เมื่อสามารถให้คำตอบหรือคำแนะนำเกี่ยวกับภาษาอังกฤษแก่คนอื่นได้	3.94	0.77	มาก	แรงจูงใจเชิงผล
7. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพื่ออ่านและฟังข้อมูลข่าวสารนานาชาติ	3.77	0.80	มาก	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ
8. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพื่อต้องการเผยแพร่วัฒนธรรมไทยให้ชาวต่างชาติได้รับรู้และเข้าใจประเทศไทยมากขึ้น	3.23	0.88	ปานกลาง	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ
9. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพราะชื่นชอบในการออกเสียง การผสมเสียง และสำเนียงของภาษาที่ไพเราะและมีความโดดเด่น	3.90	0.94	มาก	แรงจูงใจภายใน
10. ฉันชอบภาษาอังกฤษเพราะเป็นภาษาที่สวยงาม มีเสน่ห์และสร้างความประทับใจให้ผู้อื่นได้	3.94	0.89	มาก	แรงจูงใจภายใน
11. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจะได้เข้าใจความคิดและการดำเนินชีวิตของเจ้าของภาษา	4.00	0.89	มาก	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ
12. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการเดินทางไปต่างประเทศ	3.74	1.03	มาก	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ
13. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้เป็นสื่อกลางในการเรียนรู้สังคมและวัฒนธรรมของประเทศต่าง ๆ	4.45	0.68	มากที่สุด	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ
14. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพื่อให้ได้งานที่ดีและเงินเดือนที่สูง	4.32	0.65	มากที่สุด	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ
15. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพราะชื่นชอบผู้คนที่ใช้ภาษาอังกฤษ	4.00	0.77	มาก	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ

ตารางที่ 3 (ต่อ)

แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	$\bar{x}$	SD	ระดับ	ประเภทแรงจูงใจ
16. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	4.38	0.72	มากที่สุด	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ
17. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพราะจะได้สามารถเข้าสังคมกับเจ้าของภาษาง่ายขึ้น	4.26	0.73	มากที่สุด	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ
18. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพราะชอบกิจกรรมการเรียนการสอนที่ทันสมัย สนุกสนาน	3.29	0.78	ปานกลาง	แรงจูงใจภายใน
19. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพราะอาจต้องใช้ในการทำงานในอนาคต เช่น การติดต่อประสานงานกับชาวต่างชาติ การทำรายงานหรือนำเสนอในที่ประชุมที่มีชาวต่างชาติเข้าร่วม	4.39	0.72	มากที่สุด	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ
20. ฉันจะมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากขึ้นเมื่อได้รับรางวัลหรือคะแนนพิเศษจากผู้สอน	3.03	0.80	ปานกลาง	แรงจูงใจเชิงผล
21. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพราะฉันชอบสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	3.77	0.72	มาก	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ
22. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพราะต้องการทราบประวัติความเป็นมาของภาษา	3.10	1.04	ปานกลาง	แรงจูงใจภายใน
23. ฉันชอบเรียนภาษาอังกฤษเพราะภูมิใจที่สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้	4.32	0.70	มากที่สุด	แรงจูงใจเชิงผล
24. ฉันจะตั้งใจเรียนเพื่อให้ได้คะแนนที่สูงขึ้นกว่าเดิมในครั้งต่อไป	3.81	0.98	มาก	แรงจูงใจเชิงผล
25. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพื่องานอาชีพ เช่น พนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน นักการทูต มัคคุเทศก์ และล่ามแปลภาษา	4.13	1.09	มาก	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ
26. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพื่อต้องการเป็นส่วนหนึ่งในสังคมของเจ้าของภาษา	3.42	1.06	มาก	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ
27. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพราะสนใจที่มาของคำศัพท์หรือรากศัพท์ภาษาอังกฤษ	3.13	1.09	ปานกลาง	แรงจูงใจภายใน
28. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพราะต้องการทำงานในบริษัทต่างชาติ เนื่องจากมีความมั่นคงและมีชื่อเสียง	4.06	0.81	มาก	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ
29. ฉันจะรู้สึกดีและพัฒนาความสามารถทางภาษาของฉันให้ดีขึ้น เมื่อได้รับคำชมเชยจากคนรอบข้าง	4.00	0.82	มาก	แรงจูงใจเชิงผล
30. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพราะสนใจวิธีการลำดับคำในประโยค การเลือกใช้คำเหมาะสมกับระดับภาษาและไวยากรณ์	3.39	1.23	มาก	แรงจูงใจภายใน

ตารางที่ 3 (ต่อ)

แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	$\bar{x}$	SD	ระดับ	ประเภทแรงจูงใจ
31. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพราะเรียนได้ดีกว่าวิชาอื่น	4.03	0.71	มาก	แรงจูงใจเชิงผล
32. ฉันเรียนภาษาอังกฤษเพราะเนื้อหาบทเรียนมีความน่าสนใจและน่าเรียนรู้	3.81	0.83	มาก	แรงจูงใจภายใน

จากตารางที่ 3 ข้อมูลจากแบบสอบถามปรากฏว่าระดับของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก และปานกลาง ตามประเด็นคำถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. ประเด็นเหตุผลที่จูงใจกลุ่มตัวอย่างในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด พบว่า

1.1 เป็นเหตุผลจูงใจในการเรียนเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ ได้แก่ เรียนเพื่อใช้เป็นสื่อกลางในการเรียนรู้สังคมและวัฒนธรรมของประเทศต่าง ๆ (ข้อ 13) เรียนเพราะอาจต้องใช้ในการทำงานในอนาคต เช่น การติดต่อประสานงานกับชาวต่างชาติ การทำรายงานหรือนำเสนอในที่ประชุมที่มีชาวต่างชาติเข้าร่วม (ข้อ 19) เพื่อใช้ในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น (ข้อ 16) และเพื่อให้ได้งานที่ดีและเงินเดือนที่สูง (ข้อ 14)

1.2 เป็นเหตุผลจูงใจในการเรียนที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจเชิงผล คือชอบเรียนเพราะภูมิใจที่สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ (ข้อ 23)

1.3 เป็นเหตุผลจูงใจในการเรียนที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจเชิงบูรณาการคือเพื่อให้ตนเองสามารถเข้าสังคมกับเจ้าของภาษาได้ง่ายขึ้น (ข้อ 17)

2. ประเด็นเหตุผลที่จูงใจกลุ่มตัวอย่างในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมาก พบว่า

2.1 เป็นเหตุผลจูงใจในการเรียนเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ ได้แก่ เรียนเพื่องานอาชีพ เช่น พนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน นักการทูต มัคคุเทศก์ และล่ามแปลภาษา (ข้อ 25) เพื่อทำงานในบริษัทต่างชาติเพราะมั่นคงและมีชื่อเสียง (ข้อ 28) เพื่อใช้ในการอ่านและฟังข้อมูลข่าวสารนานาชาติ (ข้อ 7) เพื่อใช้ในการเดินทางไปต่างประเทศ (ข้อ 12) และเพื่อใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ (ข้อ 2)

2.2 เป็นเหตุผลจูงใจในการเรียนเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ได้แก่ เรียนเพื่อเข้าใจความคิดและการดำเนินชีวิตของเจ้าของภาษา (ข้อ 11) เรียนเพราะชื่นชอบผู้คนที่ใช้ภาษาอังกฤษ (ข้อ 15), เรียนเพราะชื่นชอบสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (ข้อ 21) เพื่อให้มีคุณลักษณะหรือนุคลิกภาพที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา (ข้อ 5) และเพื่อต้องการเป็นส่วนหนึ่งในสังคมของเจ้าของภาษา (ข้อ 26)

2.3 เป็นเหตุผลจูงใจในการเรียนเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจเชิงผล ได้แก่ เรียนเพราะเรียนได้ดีกว่าวิชาอื่น (ข้อ 31) รู้สึกดีและพัฒนาความสามารถทางภาษาให้ดีขึ้นเมื่อได้รับคำชมเชยจากคนรอบข้าง

(ข้อ 29), มีความภูมิใจและจะค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมเมื่อสามารถให้คำตอบหรือคำแนะนำเกี่ยวกับภาษาอังกฤษแก่คนอื่นได้ (ข้อ 6) และตั้งใจเรียนเพื่อให้ได้คะแนนที่สูงขึ้นกว่าเดิมในครั้งต่อไป (ข้อ 24)

2.4 เป็นเหตุผลจูงใจในการเรียนเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจภายใน ได้แก่ เรียนเพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สวยงาม มีเสน่ห์และสร้างความประทับใจให้ผู้อื่นได้ (ข้อ 10) เรียนเพราะชื่นชอบในการออกเสียง การผสมเสียงและสำเนียงของภาษาที่ไพเราะและมีความโดดเด่น (ข้อ 9) เรียนเพราะเนื้อหาบทเรียนมีความน่าสนใจและน่าเรียนรู้ (ข้อ 32) และเรียนเพราะสนใจวิธีการลำดับคำในประโยค การเลือกใช้คำเหมาะสมกับระดับภาษาและไวยากรณ์ (ข้อ 30)

3. ประเด็นเหตุผลที่จูงใจกลุ่มตัวอย่างในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง พบว่า

3.1 เป็นเหตุผลจูงใจในการเรียนเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจเชิงผล ได้แก่ เรียนเพราะมีความสามารถในการจดจำและใช้ภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง (ข้อ 1) รู้สึกมั่นใจและกล้าซักถามเป็นภาษาอังกฤษเมื่อมีคนอื่นชื่นชมในสำเนียงการพูด (ข้อ 4) มีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากขึ้นเมื่อได้รับรางวัลหรือคะแนนพิเศษจากผู้สอน (ข้อ 20) และมีความมั่นใจในความสามารถทางภาษาอังกฤษของ নিজเมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนในชั้นเรียน (ข้อ 3)

3.2 เป็นเหตุผลจูงใจในการเรียนเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจภายใน ได้แก่ เรียนเพราะชอบกิจกรรมการเรียนการสอนที่ทันสมัยและสนุกสนาน (ข้อ 18) เรียนเพราะสนใจที่มาของคำศัพท์หรือรากศัพท์ภาษาอังกฤษ (ข้อ 27) และต้องการทราบประวัติความเป็นมาของภาษา (ข้อ 22)

3.3 เป็นเหตุผลจูงใจในการเรียนเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ ได้แก่ เรียนเพื่อใช้ในการเผยแพร่วัฒนธรรมไทยให้ชาวต่างชาติได้รับรู้และเข้าใจประเทศไทยมากขึ้น (ข้อ 8)

ตารางที่ 4 ระดับและประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างโดยสรุป

แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	n = 31				ระดับ	อันดับ
	Min	Max	$\bar{x}$	SD		
แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (Instrumental Motivation)	3.10	4.90	4.01	0.44	มาก	1
แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrative Motivation)	2.33	4.83	3.83	0.61	มาก	2
แรงจูงใจเชิงผล (Resultative Motivation)	2.56	4.56	3.63	0.47	มาก	3
แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)	2.43	4.86	3.51	0.67	มาก	4
ค่าเฉลี่ย	2.79	4.52	3.75	0.47	มาก	-

จากตารางที่ 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีแรงจูงในการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ประเภทอยู่ในระดับมาก โดยเฉลี่ยกลุ่มตัวอย่างมีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือในการเรียนมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ แรงจูงใจเชิงบูรณาการ แรงจูงใจเชิงผล และแรงจูงใจภายใน ตามลำดับ

ตารางที่ 5 ระดับและประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษากับคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) ของกลุ่มตัวอย่าง

นิสิต	แรงจูงใจในการเรียนภาษา ($\bar{x}$)					ระดับแรงจูงใจ	แรงจูงใจในการเรียนภาษามากที่สุด	คะแนน
	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	แรงจูงใจเชิงผล	แรงจูงใจภายใน	รวม			
S1	4.00	3.33	4.00	2.71	3.51	มาก	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือและแรงจูงใจเชิงผล	93
S2	3.70	3.83	3.56	3.43	3.63	มาก	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	92
S3	4.10	4.50	4.00	4.29	4.22	มากที่สุด	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	94
S4	4.10	3.83	3.33	3.43	3.67	มาก	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	91
S5	3.50	2.67	2.78	2.43	2.84	ปานกลาง	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	88
S6	3.90	3.83	3.67	3.71	3.78	มาก	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	92
S7	4.90	4.33	3.89	4.86	4.49	มากที่สุด	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	87
S8	4.20	4.17	4.00	4.57	4.23	มากที่สุด	แรงจูงใจภายใน	63
S9	4.10	4.50	4.33	4.14	4.27	มากที่สุด	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	96
S10	4.30	4.50	4.33	4.29	4.35	มากที่สุด	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	78
S11	3.40	3.67	3.67	3.29	3.50	มาก	แรงจูงใจเชิงบูรณาการและแรงจูงใจเชิงผล	83
S12	3.30	3.33	3.00	3.00	3.16	ปานกลาง	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	82
S13	4.00	3.17	3.22	3.00	3.35	ปานกลาง	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	80
S14	3.70	3.67	3.78	3.57	3.68	มาก	แรงจูงใจเชิงผล	76
S15	3.10	4.33	3.33	3.29	3.51	มาก	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	83
S16	4.00	3.67	3.56	3.43	3.66	มาก	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	81
S17	4.30	4.33	3.56	3.57	3.94	มาก	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	86
S18	4.10	3.50	3.22	2.43	3.31	ปานกลาง	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	87
S19	4.20	3.33	3.44	3.00	3.49	มาก	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	88
S20	4.50	4.83	4.33	4.43	4.52	มากที่สุด	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	91
S21	3.50	3.17	3.44	3.29	3.35	ปานกลาง	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	91

ตารางที่ 5 (ต่อ)

นิสิต	แรงจูงใจในการเรียนภาษา ($\bar{x}$)					ระดับ แรงจูงใจ	แรงจูงใจในการภาษา มากที่สุด	คะแนน
	แรงจูงใจเชิง เครื่องมือ	แรงจูงใจเชิง บูรณาการ	แรงจูงใจ เชิงผล	แรงจูงใจ ภายใน	รวม			
S22	4.50	4.67	3.89	2.86	3.98	มาก	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	96
S23	3.90	4.17	3.89	4.29	4.06	มาก	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	84
S24	4.60	4.00	4.56	3.86	4.25	มากที่สุด	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	84
S25	4.60	4.00	3.56	4.00	4.04	มาก	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	84
S26	4.00	4.17	3.78	4.29	4.06	มาก	แรงจูงใจภายใน	85
S27	4.40	4.17	3.78	3.57	3.98	มาก	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	83
S28	4.10	2.83	3.44	2.86	3.31	ปานกลาง	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	89
S29	4.50	4.33	3.89	3.71	4.11	มาก	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	92
S30	3.50	2.33	2.89	2.43	2.79	ปานกลาง	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	76
S31	3.20	3.67	2.56	2.71	3.03	ปานกลาง	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	94

จากตารางที่ 5 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จำนวน 16 คน (ร้อยละ 51.61) มีระดับแรงจูงใจในการเรียนอยู่ในระดับมาก และได้คะแนนเฉลี่ย 86.81 รองลงมา มีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน (ร้อยละ 25.81) มีระดับแรงจูงใจในการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ได้คะแนนเฉลี่ย 85.88 และมีกลุ่มตัวอย่างที่มีแรงจูงใจในการเรียนในระดับมากที่สุด จำนวน 7 คน (ร้อยละ 22.58) ได้คะแนนเฉลี่ย 84.71

ตารางที่ 6 ระดับและประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษาจำแนกตามช่วงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) ของกลุ่มตัวอย่างโดยสรุป

คะแนน	n / ร้อยละ	แรงจูงใจในการเรียนภาษา (n / $\bar{x}$)					$\bar{x}$	SD
		แรงจูงใจเชิง เครื่องมือ	แรงจูงใจเชิง บูรณาการ	แรงจูงใจ เชิงผล	แรงจูงใจ ภายใน	อื่น ๆ		
90-100	11/35.50	4/4.00	6/4.47	-	-	1/4.00 (แรงจูงใจเชิง เครื่องมือและ แรงจูงใจเชิงผล)	3.83	0.44
85-89	7/22.60	5/4.16	1/4.33	-	1/4.29	-	3.64	0.56

ตารางที่ 6 (ต่อ)

คะแนน	n / ร้อยละ	แรงจูงใจในการเรียนภาษา ($n / \bar{x}$)					$\bar{x}$	SD
		แรงจูงใจเชิง เครื่องมือ	แรงจูงใจเชิง บูรณาการ	แรงจูงใจ เชิงผล	แรงจูงใจ ภายใน	อื่น ๆ		
80-84	9/29.00	5/4.32	3/3.94	-	-	1/3.67 (แรงจูงใจเชิง บูรณาการและ แรงจูงใจเชิงผล)	3.72	0.37
75-79	3/9.70	1/3.50	1/4.50	1/3.78	-	-	3.61	0.79
60-64	1/3.20	-	-	-	1/4.57	-	4.23	0.00
รวม	31/100	15/4.13	11/4.24	1/3.78	2/4.43	2/3.84	3.75	0.47

จากตารางที่ 6 สรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) ในระดับสูงที่สุด คือได้ 90-100 คะแนน มีแรงจูงใจเชิงบูรณาการในการเรียนมากที่สุด รองลงมาคือแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับการพัฒนาความสามารถทางภาษาของนิสิต เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของระดับและประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับระดับการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) ของนิสิต ดังแสดงในข้อมูลการวิเคราะห์ส่วนที่ 1 ที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้สอนชาวต่างชาติจำนวน 1 คน และการวิเคราะห์แนวทางการพัฒนาความสามารถทางภาษาของนิสิตในแต่ละประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) ดังแสดงในข้อมูลส่วนที่ 2 ที่ได้จากการสัมภาษณ์นิสิต จำนวน 6 คน (ร้อยละ 19.35) ที่คัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจงจากผลการตอบแบบสอบถามที่แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ตามประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษา ผลคะแนนรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) และความสนใจของนิสิต อธิบายได้ดังนี้

1. กลุ่มแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ จำนวน 2 คน ได้แก่ S13 มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ได้ 80 คะแนน และ S7 มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากที่สุด ได้ 87 คะแนน

2. กลุ่มแรงจูงใจเชิงบูรณาการ จำนวน 1 คน ได้แก่ S15 มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ได้ 83 คะแนน

3. กลุ่มแรงจูงใจเชิงผล จำนวน 1 คน ได้แก่ S1 มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ได้ 93 คะแนน

4. กลุ่มแรงจูงใจภายใน จำนวน 2 คน ได้แก่ S8 มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากที่สุด ได้ 63 คะแนน และ S26 มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ได้ 85 คะแนน

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้สอนชาวต่างชาติ

การสัมภาษณ์ผู้สอนชาวต่างชาติ ผู้วิจัยแบ่งคำถามออกเป็น 2 ส่วน ส่วนที่ 1 เป็นการสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับผู้สอน และส่วนที่ 2 เป็นการสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ผลความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแนวทางการพัฒนาความสามารถทางภาษาของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์ในลักษณะแบบมีโครงสร้างและเป็นรายบุคคล โดยใช้เวลาในการสัมภาษณ์ครั้งนี้ประมาณ 1 ชั่วโมง 25 นาที ซึ่งบรรยากาศในการสัมภาษณ์ค่อนข้างเป็นส่วนตัว ในห้องทำงานของผู้สอน และผู้สอนรู้สึกสบาย ผ่อนคลาย และเต็มใจที่จะให้ข้อมูลอย่างมาก

1.1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้สอนชาวต่างชาติ

ผู้สอนเกิดและเติบโตที่เมือง East Chicago ประเทศสหรัฐอเมริกา จบการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาการสอนภาษาอังกฤษ และปริญญาโทสาขาเทคโนโลยีการศึกษาและภาษาศาสตร์เชิงประยุกต์ มีประสบการณ์สอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยตั้งแต่ปี ค.ศ. 2005 จนถึงปัจจุบัน และขณะนี้ เป็นอาจารย์ สังกัดภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี

1.2 แรงจูงใจในการเรียนภาษาที่มีผลต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่าง

1.2.1 แรงจูงใจในการเรียนและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้สอนเห็นว่า S9, S1, S2, S6 และ S15 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) อยู่ในระดับดี สามารถออกเสียงได้ชัดเจน เข้าเรียนสม่ำเสมอและมีส่วนร่วมในชั้นเรียน โดยเฉพาะ S9 มีความสามารถทางภาษาที่ดีที่สุดที่ชั้นเรียน ขณะที่ S8, S13, S30 และ S14 มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำ แต่ S8 มีความสามารถทางภาษาที่ต่ำที่สุดในจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด อย่างไรก็ตาม ผลความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่างโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างดี คะแนนเฉลี่ย 86 คะแนนจากคะแนนเต็ม 100 คะแนน ผู้สอนคิดว่าระดับแรงจูงใจในการเรียนไม่สามารถบ่งบอกความสามารถทางภาษาได้เสมอไป เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างบางคนมีแรงจูงใจในการเรียนมาก แต่กลับมีผลการเรียนที่ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างอีกคนที่มีความแรงจูงใจในการเรียนน้อยกว่า อาจเป็นผลจากความแตกต่าง

ด้านสติปัญญาการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล ซึ่งผู้สอนคาดคะเนระดับแรงจูงใจในการเรียนจากการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนและความพยายามในการเรียน ทั้งนี้ ผู้วิจัยแสดงการเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ผู้สอนเกี่ยวกับระดับของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้สอนกล่าวถึงในการสัมภาษณ์ไว้ในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบระดับของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างกับการตอบการสัมภาษณ์ผู้สอน

กลุ่ม ตัวอย่าง	คะแนนรายวิชาการ พูดภาษาอังกฤษ 2	ระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ		การมีส่วนร่วม ในชั้นเรียน
		การตอบแบบสอบถาม	การสัมภาษณ์ผู้สอน	
S1	93	มาก ($\bar{x} = 3.51$)	มาก	✓
S3	94	มากที่สุด ($\bar{x} = 4.22$)	มาก	✓
S6	92	มาก ($\bar{x} = 3.78$)	มาก	✓
S8	63	มากที่สุด ($\bar{x} = 4.23$)	มาก	✓
S9	96	มากที่สุด ($\bar{x} = 4.27$)	มาก	✓
S10	78	มากที่สุด ($\bar{x} = 4.35$)	ปานกลาง	✓
S13	80	ปานกลาง ($\bar{x} = 3.35$)	ปานกลาง	✓
S14	76	มาก ($\bar{x} = 3.68$)	ปานกลาง	✓
S15	83	มาก ($\bar{x} = 3.51$)	มาก	✓
S16	81	มาก ($\bar{x} = 3.66$)	น้อยที่สุด	×
S24	84	มากที่สุด ($\bar{x} = 4.25$)	น้อย	×
S25	84	มาก ($\bar{x} = 4.04$)	น้อย	×
S27	83	มาก ($\bar{x} = 3.98$)	น้อย	×
S30	76	ปานกลาง ($\bar{x} = 2.79$)	น้อยที่สุด	×

จากตารางที่ 7 พบว่าผู้สอนคาดคะเนระดับแรงจูงใจในการเรียนจากพฤติกรรมและการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของผู้เรียนมากกว่าผลความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยกลุ่มตัวอย่างที่ผู้สอนระบุว่าเป็นกลุ่มที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษน้อยที่สุดหรือไม่มีเลยนั้น จากผลการวิเคราะห์แบบสอบถามปรากฏว่ามีแรงจูงใจในการเรียนระดับปานกลางถึงมากที่สุดและมีผลความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับดี คะแนนเฉลี่ย 81.6

นอกจากนี้ ผู้สอนให้ความเห็นว่าแรงจูงใจเชิงเครื่องมือเป็นแรงจูงใจประเภทหลักที่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ ดังนั้นเหตุผลหรือเป้าหมายในการเรียนเพื่อใช้เป็นเครื่องมือนี้มีความเป็นไปได้มากที่สุด ซึ่งผู้สอนได้ให้เหตุผลอธิบายไว้ว่า “...ตามความคิดเห็นส่วนตัวของฉัน เห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษน่าจะมาจากแรงจูงใจเชิงเครื่องมือมากที่สุด เพราะอย่างที่ทราบกันว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ไม่ว่าจะสอนภาษาอะไร ก็ต่างใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสอน เช่น คนเกาหลีจะเรียนภาษาญี่ปุ่น ก็ใช้ภาษาอังกฤษในการถ่ายทอด และแม้แต่การเรียนรู้วัฒนธรรม ซึ่งบางคนก็สนใจในวัฒนธรรม แต่ก็เรียนภาษาอังกฤษเพื่อเรียนรู้วัฒนธรรมอยู่” เมื่อพิจารณาผลจากแบบสอบถามแล้วพบว่ามีความสอดคล้องกับความคิดเห็นของผู้สอน คือ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จำนวน 15 คนจาก 31 คน (ร้อยละ 48.39) มีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ ในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด

สำหรับแนวทางการพัฒนาความสามารถทางภาษา ผู้สอนได้ให้คำแนะนำกับผู้เรียน 2 ประเภท คือ กลุ่มที่มีแรงจูงใจในการเรียนมากแต่มีทักษะการเรียนรู้ที่ต่ำ และกลุ่มที่มีแรงจูงใจในการเรียนน้อยแต่มีทักษะการเรียนรู้ทางภาษาสูง สำหรับผู้ที่มีแรงจูงใจในการเรียนน้อย ควรทบทวนว่าเป้าหมายในการเรียนของตนเองคืออะไรหรือต้องการได้ประโยชน์อะไรจากการเรียนภาษาอังกฤษ และผู้สอนจำเป็นต้องรู้เป้าหมายในการเรียนของผู้เรียนเพื่อออกแบบสื่อการสอนที่สามารถจูงใจในการเรียนของเขาได้ ขณะที่ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนมาก แต่ขาดทักษะการเรียนรู้ภาษาที่ดี สำหรับผู้เรียนกลุ่มนี้สามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาได้แต่ต้องใช้เวลาและความเอาใจใส่อย่างมาก ตลอดจนอาศัยการฝึกฝนและการชี้แนะจากผู้สอนหรือผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งผู้สอนได้ยกกรณีตัวอย่างของผู้เรียนทั้ง 2 ลักษณะ คือผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนมากแต่มีทักษะการเรียนรู้ต่ำ เช่น S8 และผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนน้อยแต่มีทักษะการเรียนรู้สูง เช่น S30 ไว้ดังนี้

“สำหรับ S30 ควรหาสิ่งที่ตนเองสนใจ จำเป็นต้องมีสิ่งที่ดึงดูดใจ และบางทีอาจจะพักการเรียนแล้วทำงาน เพื่อจะได้รู้ว่าตนเองต้องการอะไร ส่วน S8 มีแรงจูงใจ แต่จำเป็นต้องมีครูที่คอยเอาใจใส่ ฉันบอก S8 ว่าสามารถทำได้และให้โอกาสได้ปรับปรุงผลงานของตนเอง ต้องฝึกฝนการพูดบ่อย ๆ เพราะไม่มีทักษะภาษาในระดับสูง จึงจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนการพูดและการฟังอย่างมีเป้าหมาย”

1.2.2 เกณฑ์ในการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้สอนได้กำหนดเกณฑ์ในการประเมินผลความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) แบ่งเป็น 4 ส่วน ได้แก่ Homework 10 %, Listening Lab 20 %, Midterm Exam 35 % และ Final Exam 35 % และคะแนนแบ่งเป็น 8 ระดับ ได้แก่ A (90-100 %), B+ (85-89 %), B (80-84 %), C+ (75-79 %), C (70-74 %), D+ (65-69 %), D

(60-64 %), F (0-59 %) ซึ่งจุดประสงค์ของรายวิชานี้ เพื่อให้บัณฑิตมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในทักษะการพูดและการฟัง จะต้องมีลักษณะโดยสรุป คือ สามารถพูดและออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจ คล่องแคล่ว และถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ รวมถึงมีการพัฒนาทักษะความเข้าใจในการสื่อสารและมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์มากขึ้นด้วย

ทั้งนี้ ผู้สอนได้อธิบายถึงวิธีการสอนและหลักการประเมินผลพร้อมเหตุผลไว้ว่า “พวกเขาจะได้รับการบ้านทุกสัปดาห์ คะแนนรวม 118 คะแนน การบ้านคือเขาจะต้องดาวน์โหลดไฟล์ MP3 ที่ฉันกำหนดมาฟังแล้วตอบคำถาม ซึ่งพวกเขาสามารถฟังซ้ำได้เรื่อย ๆ จุดประสงค์เพื่อให้เขาได้ฟังสำเนียงและเข้าใจในเนื้อหา กลุ่มตัวอย่างมักจะให้ความสนใจในเรื่องเกร็ด จึงอาจมีการลอกกัน ซึ่งฉันคิดว่ากลุ่มตัวอย่างควรมีการฝึกฝนเมื่ออยู่นอกห้องเรียน ทักษะภาษาจะดีก็ต่อเมื่อได้รับการฝึกฝนบ่อย ๆ การบ้านที่我给ก็เป็นการฝึกฝนอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง ใน 1 ภาคเรียนก็ประมาณ 15 ชั่วโมง เป็นสิ่งที่สำคัญกับทักษะภาษาของพวกเขา มีหลายคนที่ไม่ลอกการบ้านกัน เป็นการเสียเวลาและตัดโอกาสในการพัฒนาความสามารถของเขา การลอกการบ้านเป็นการปิดกั้นโอกาสที่ฉันจะสามารถช่วยเขาได้ เพราะว่าถ้าพวกเขาฝึกฝนไปพร้อมกับฉัน จะเป็นประโยชน์อย่างมาก ไม่ต้องสนใจเรื่องคะแนน เพราะยังฝึกฝนมากและมีความตั้งใจ สมองก็จะมีการพัฒนา แต่อย่างไรพวกเขามักจะสนใจคะแนนมากกว่าอยู่ดี ส่วน Listening Lab นั้น ฉันจะสอนด้วยการให้พวกเขาฟังเทปและจับใจความให้ได้ ซึ่งพวกเขาสามารถถามฉันได้ตลอดเวลาและฉันจะดูปฏิกิริยาของเขาขณะฟังด้วย แต่ส่วนใหญ่พวกเขาไม่ค่อยถามฉัน ทั้งที่ฉันก็เปิดโอกาสให้พวกเขาถามฉันได้ตลอดเวลา ฉันเชื่อว่าถ้าเรียนวิชาที่คุณไม่ถนัด คุณย่อมไม่มีแรงจูงใจในการเรียนอย่างแน่นอน ฉันเคยเรียนภาษาฝรั่งเศส ฉันสนใจและฟังหลาย ๆ รอบ จนสามารถจับใจความได้และฝึกฝนในระดับสูงขึ้นเรื่อย ๆ จะช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนได้ ฉันให้พวกเขาฟัง MP3 และฉันคิดว่ามันใช้ได้ผล ยิ่งยากยิ่งเพิ่มความสามารถอย่างเช่นในการสอบกลางภาค ฉันให้พวกเขาฟัง MP3 แล้วตอบคำถาม ทั้งพูดและเขียนตอบ การบ้านเขาสามารถฟังได้หลายครั้ง การสอบกลางภาคเป็นการแสดงว่าเขามีความพยายามมากแค่ไหนในการถอดความและตอบคำถาม ซึ่งบางครั้งก็ตรงกันข้าม การบ้านเขาได้คะแนนดีแต่กลางภาคเขาทำไม่ได้ไม่ดี ซึ่งพวกเขายังว่าการบ้านสามารถฟังได้หลายครั้งและทำให้ทำคะแนนได้ดี แต่ฉันไม่เชื่อเพราะถ้าเขาฟังหลาย ๆ ครั้ง ทักษะการฟังของเขาก็ควรจะดีขึ้น และควรที่จะจับใจความได้ในการฟังที่น้อยครั้งลง”

สรุปได้ว่า ผู้สอนใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษ (ไฟล์เสียง MP3) และเนื้อหาในบทเรียนในการเรียนการสอนเป็นหลัก เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง สามารถจับใจความและตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังได้ ผู้สอนมอบหมายงานให้ผู้เรียนทุกสัปดาห์เพื่อฝึกทักษะการฟังที่ผู้สอนเห็นว่า การฝึกฝนการฟังช่วยพัฒนาระบบความจำและการเรียนรู้ทางภาษาที่ดี การสอบกลางภาคและปลายภาคเป็นในลักษณะเดียวกับงานในแต่ละสัปดาห์ ฟังเนื้อเรื่องและตอบคำถามด้วยการเขียนตอบและสนทนากับผู้สอน เพื่อทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้วยการพูดและการฟัง ผู้สอน

ให้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อสอบไว้ว่าข้อสอบปรับปรุงมาจากเอกสารประกอบการเรียนที่ผู้สอนตรวจสอบประสิทธิภาพของข้อสอบเป็นที่เรียบร้อยแล้ว และระดับความยากง่ายของข้อสอบทั้งสองชุดอยู่ในระดับเดียวกัน โดยผู้สอนมุ่งเน้นการประเมินผลและการพัฒนาความสามารถทางภาษาตามจุดประสงค์ของรายวิชา

จากข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยนำเสนอการเปรียบเทียบความสัมพันธ์ของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับระดับการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้วยการพูดและการฟังในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) จากการเปรียบเทียบผลคะแนนสอบกลางภาคเรียนและปลายภาคเรียนของนิสิตในรายวิชาดังกล่าว ไว้ในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่ม ตัวอย่าง	แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ			คะแนนรายวิชาการพูด ภาษาอังกฤษ 2 (ร้อยละ)		การพัฒนา (ร้อยละ)
	$\bar{x}$	ระดับ	ประเภท	กลางภาค	ปลายภาค	
S1	3.51	มาก	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือและ แรงจูงใจเชิงผล	91.54/100	90.86/100	ลดลง 0.68
S2	3.63	มาก	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	90.14/100	93.66/100	เพิ่มขึ้น 3.52
S3	4.22	มากที่สุด	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	94.37/100	92.26/100	ลดลง 2.11
S4	3.67	มาก	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	89.43/100	88.77/100	ลดลง 0.66
S5	2.84	ปานกลาง	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	90.86/100	85.20/100	ลดลง 5.66
S6	3.78	มาก	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	90.86/100	100/100	เพิ่มขึ้น 9.14
S7	4.49	มากที่สุด	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	85.20/100	90.86/100	เพิ่มขึ้น 5.66
S8	4.23	มากที่สุด	แรงจูงใจภายใน	56.34/100	69.00/100	เพิ่มขึ้น 12.66
S9	4.27	มากที่สุด	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	94.37/100	97.17/100	เพิ่มขึ้น 2.80
S10	4.35	มากที่สุด	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	76.06/100	76.06/100	เท่าเดิม
S11	3.50	มาก	แรงจูงใจเชิงบูรณาการและ แรงจูงใจเชิงผล	76.77/100	86.63/100	เพิ่มขึ้น 9.86
S12	3.16	ปานกลาง	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	76.77/100	82.40/100	เพิ่มขึ้น 5.63
S13	3.35	ปานกลาง	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	77.46/100	76.06/100	ลดลง 1.40
S14	3.68	มาก	แรงจูงใจเชิงผล	76.77/100	73.94/100	ลดลง 2.83
S15	3.51	มาก	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	84.51/100	92.26/100	เพิ่มขึ้น 7.75

ตารางที่ 8 (ต่อ)

กลุ่ม ตัวอย่าง	แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ			คะแนนรายวิชาการพูด ภาษาอังกฤษ 2		การพัฒนา (ร้อยละ)
	$\bar{x}$	ระดับ	ประเภท	กลางภาค	ปลายภาค	
S16	3.66	มาก	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	86.63/100	77.46/100	ลดลง 6.17
S17	3.94	มาก	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	85.20/100	86.63/100	เพิ่มขึ้น 1.43
S18	3.31	ปานกลาง	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	85.91/100	87.31/100	เพิ่มขึ้น 2.10
S19	3.49	มาก	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	85.20/100	88.74/100	เพิ่มขึ้น 3.54
S20	4.52	มากที่สุด	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	85.91/100	95.77/100	เพิ่มขึ้น 9.86
S21	3.35	ปานกลาง	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	84.51/100	93.97/100	เพิ่มขึ้น 9.46
S22	3.98	มาก	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	94.37/100	97.17/100	เพิ่มขึ้น 2.80
S23	4.06	มาก	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	83.09/100	90.86/100	เพิ่มขึ้น 7.77
S24	4.25	มากที่สุด	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	84.51/100	88.03/100	เพิ่มขึ้น 3.52
S25	4.04	มาก	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	79.57/100	85.91/100	เพิ่มขึ้น 6.34
S26	4.06	มาก	แรงจูงใจภายใน	78.17/100	85.20/100	เพิ่มขึ้น 7.03
S27	3.98	มาก	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	78.17/100	85.91/100	เพิ่มขึ้น 7.74
S28	3.31	ปานกลาง	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	89.43/100	85.91/100	ลดลง 3.52
S29	4.11	มาก	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	84.51/100	95.06/100	เพิ่มขึ้น 10.55
S30	2.79	ปานกลาง	แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	77.46/100	76.06/100	ลดลง 1.40
S31	3.03	ปานกลาง	แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	93.66/100	95.77/100	เพิ่มขึ้น 2.11

จากตารางที่ 8 สรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ จำนวน 21 คน (ร้อยละ 67.74) มีการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) ดีขึ้นจากคะแนนสอบครั้งแรก โดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 6.72 และมีระดับแรงจูงใจในการเรียนโดยเฉลี่ย ($\bar{x} = 3.84$) มากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) ที่ดีขึ้น ($\bar{x} = 3.45$) โดยประเภทของแรงจูงใจในการเรียนที่มีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่าง แรงจูงใจภายใน มีผลต่อการพัฒนาความสามารถทางภาษามากที่สุด คะแนนโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 3.45 รองลงมา ได้แก่ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ คะแนนโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.05 แรงจูงใจเชิงบูรณาการ คะแนนโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.76 และแรงจูงใจเชิงผล คะแนนโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.45

1.2.3 แนวทางในการพัฒนาทักษะความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

แนวทางในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการพูดและการฟังที่ดีนั้น ผู้สอนคิดว่าผู้เรียนควรตั้งใจและมีส่วนร่วมในเวลาเรียนเพื่อบรรลุเป้าหมายของการเรียนไปพร้อมกัน ในขณะเดียวกันผู้เรียนต้องสังเกตวิธีการออกเสียงของผู้สอนที่ถูกต้องด้วย และการฝึกฝนทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียนด้วยการฟังและจับใจความจากสิ่งที่ฟังเป็นแนวทางการพัฒนาความสามารถทางภาษาที่ดีที่สุด ทั้งนี้ผู้สอนได้ให้เหตุผลของความจำเป็นในการฝึกฝนจากประสบการณ์การสอนที่ผ่านมาไว้ว่า “การเรียนในห้องเรียนจะช่วยให้ผู้เรียนมีสำเนียงและทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ดี การฟังมีประโยชน์มาก ยิ่งฟังมากและยิ่งได้ทำมาก จะช่วยให้สมองได้มีการเรียนรู้และเข้าใจมากขึ้น จากประสบการณ์การสอนของฉันที่ผ่านมาพบว่าการฝึกฝนการฟังนั้นมีประโยชน์มาก การฝึกพูดเป็นคู่สนทนาและการฝึกพูดน้อย ๆ จะช่วยพัฒนาทักษะของพวกเขาได้”

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง

การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยแบ่งคำถามการสัมภาษณ์ออกเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นการสอบถามเหตุผลที่สนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะนำมาวิเคราะห์หาความสัมพันธ์กับประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษภายใต้กรอบแนวคิดของ Gardner and Lambert (1972) และ Ellis (1996) ซึ่ง 4 ประเภท ได้แก่ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ แรงจูงใจเชิงบูรณาการ แรงจูงใจเชิงผลและแรงจูงใจภายใน และตอนที่ 2 เป็นการสอบถามเรื่องการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหรือเพื่อการสนทนาภาษาอังกฤษที่ดี ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับการเรียนพิเศษ ภาษาอังกฤษเพิ่มเติม การสอบถามอาจารย์ผู้สอนเมื่อมีข้อสงสัย ความรู้สึกเมื่อได้ใช้ภาษาอังกฤษ และแนวทางในการพัฒนาความสามารถทางภาษาของตนเอง โดยนำมาวิเคราะห์ผลจำแนกตามประเภทของแรงจูงใจในการเรียนและเปรียบเทียบกับผลคะแนนรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) ของกลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์

การสัมภาษณ์เป็นลักษณะแบบกึ่งโครงสร้างและสัมภาษณ์เป็นกลุ่ม (Group Interview) ผู้วิจัยใช้เวลาในการสัมภาษณ์ทั้งหมดประมาณ 36 นาที โดยบรรยากาศในการสัมภาษณ์ค่อนข้างเป็นกันเอง ภายในร้านอาหาร กลุ่มตัวอย่างรู้สึกผ่อนคลายและไม่มีความวิตกกังวลขณะให้สัมภาษณ์ ช่วงแรกของการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างจะตอบคำถามด้วยคำตอบที่สั้น แต่เมื่อเวลาผ่านไปประมาณ 5 นาที กลุ่มตัวอย่างตอบคำถามด้วยคำตอบที่ยาวขึ้น พร้อมทั้งเสนอความคิดเห็นของตนเองต่อคำถามมากขึ้นด้วย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจงตามกลุ่มประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้จากการวิเคราะห์ผลการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง โดยพิจารณาจากระดับและประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และผลคะแนนในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) จำนวน 6 คน ได้แก่ S8 และ S26 เป็นตัวแทนของกลุ่ม

แรงงูใจภายใน ซึ่ง S15 เป็นตัวแทนของกลุ่มแรงงูใจเชิงบูรณาการ โดย S13 และ S7 เป็นตัวแทนของกลุ่มแรงงูใจเชิงเครื่องมือ และ S1 เป็นตัวแทนของกลุ่มแรงงูใจเชิงผล ซึ่งผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยเรียงตามลำดับการเก็บข้อมูลดังต่อไปนี้

2.1 แรงงูใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

เมื่อถามกลุ่มตัวอย่างว่ามีแรงงูใจอะไรในการเรียนภาษาอังกฤษและเพราะอะไรจึงเลือกเรียนสาขาภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์จำนวน 4 คน (ร้อยละ 66.67) ให้เหตุผลที่เกี่ยวข้องกับประเภทของแรงงูใจเชิงผล คิดว่าตนเองมีความถนัดทางภาษาอังกฤษและสามารถเรียนได้ดี จึงเลือกเรียนสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์ให้เหตุผลหลักที่งูใจในการเรียนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

S8: “ชอบภาษาอังกฤษมาตั้งแต่เด็ก และได้เกรด 4 มาตลอดตั้งแต่เรียนอนุบาลจนถึงมัธยมศึกษา”

S26: “คิดว่าตนเองเรียน ได้ดีที่สดุแล้ววิชานี้ ตั้งแต่เรียนในระดับประถมศึกษาจนถึงมัธยมศึกษา ได้เกรด 4 มาตลอด และคิดว่าตัวเองทำได้ ก็เลยเลือกเรียนสาขานี้เมื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัย”

S15: “เลือกเรียนภาษาอังกฤษเพราะเรียน ได้ดี ได้เกรดวิชาภาษาอังกฤษดีมาตลอด”

S1: “ก็ชอบและทำได้ดีที่สดุ เหมือนเราไม่ต้องบังคับตัวเอง วิชาอื่นเราต้องอ่านเยอะทำเยอะ แต่วิชานี้เราทำได้ เรามีความสุขและเรียน ได้ดีกว่าวิชาอื่น อีกอย่างคิดว่าภาษาอังกฤษจะช่วยให้ได้งานที่ดีได้”

กลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์จำนวน 2 คน (ร้อยละ 33.33) มีเหตุผลหลักที่งูใจในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นเหตุผลที่เกี่ยวข้องกับประเภทของแรงงูใจเชิงเครื่องมือคิดว่าเรียนภาษาอังกฤษเพื่อเป็นเครื่องมือในการทำงานในอนาคตและเพื่อการติดต่อสื่อสาร โดย S13 และ S7 ให้เหตุผลที่งูใจในการเรียนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

S13: “เรียนเพราะอยากไปต่างประเทศ อยากเที่ยวรอบโลก อยากพูดได้และฟัง ได้ เพื่อจะได้ไปต่างประเทศ”

S7: “ประเด็นหลักคืออยากทำงานที่ดี ได้เงินเดือนสูงและไปเที่ยวต่างประเทศ เพราะคิดว่าถ้ามีทักษะภาษาอังกฤษที่ดีจะทำให้หางาน ได้ง่ายขึ้น คิดว่าเป็นข้อเด่นมากกว่าคนอื่น ความสามารถทางภาษาอังกฤษเป็นคุณลักษณะเด่นและเป็นที่ต้องการของหลายหน่วยงาน โดยเฉพาะบริษัทของต่างชาติ”

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบแรงงูใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์ทั้ง 6 คน จากข้อมูลในแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ สามารถอธิบายเป็นรายบุคคลได้ดังนี้

1. S8 จากการวิเคราะห์แบบสอบถามพบว่า มีแรงงูใจในการเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด มีแรงงูใจประเภทแรงงูใจภายในในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด เพราะชื่นชอบภาษาอังกฤษ มีความเห็นว่าเป็นภาษาที่มีเสน่ห์ สามารถสร้างความประทับใจให้ผู้อื่นได้ และสนใจเกี่ยวกับประวัติ

ความเป็นมาของภาษา ที่มาของคำศัพท์ รากศัพท์ การลำดับคำในประโยค การเลือกใช้คำ ระดับภาษา ไวยากรณ์ และเนื้อหาบทเรียนน่าสนใจและน่าเรียนรู้ ขณะที่ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์พบว่ามีแรงจูงใจเชิงผลมากที่สุด เพราะ S8 คิดว่าตนเองสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ดี

2. S26 จากการวิเคราะห์การตอบแบบสอบถามพบว่า มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอยู่ในระดับมาก มีแรงจูงใจประเภทแรงจูงใจภายในในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด เพราะชอบวิธีการออกเสียง การผสมเสียง สำเนียงภาษา ไวยากรณ์ และรูปแบบของประโยคในภาษาอังกฤษ และเห็นว่าเป็นภาษาที่มีเสน่ห์ที่สามารถสร้างความประทับใจให้กับผู้อื่นได้ ซึ่งแตกต่างจากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ที่พบว่ามีแรงจูงใจเชิงผลมากที่สุด เพราะ S26 คิดว่าตนเองสามารถเรียนได้ดีกว่าวิชาอื่น จึงเลือกเรียนสาขาภาษาอังกฤษ

3. S15 จากการวิเคราะห์การตอบแบบสอบถามพบว่า มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอยู่ในระดับมาก มีแรงจูงใจประเภทแรงจูงใจเชิงบูรณาการในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด เพราะ S15 ชอบสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ต้องการเรียนเพื่อให้มีคุณลักษณะหรือบุคลิกภาพที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาและช่วยให้เข้าใจความคิดและการดำเนินชีวิตของเจ้าของภาษาได้มากขึ้น ซึ่งแตกต่างจากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ที่พบว่ามีแรงจูงใจเชิงผลมากที่สุด เพราะ S15 คิดว่าตนเองสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ดี

4. S13 จากการวิเคราะห์การตอบแบบสอบถามพบว่า มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอยู่ในระดับปานกลาง มีแรงจูงใจประเภทแรงจูงใจเชิงเครื่องมือในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด เรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้สังคมและวัฒนธรรมของประเทศต่าง ๆ เพื่อให้ได้งานที่ดี เงินเดือนสูง และเพื่องานในอาชีพพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน นักการทูต มัคคุเทศก์ และล่ามแปลภาษา มีความสอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ เพราะ S13 เรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารระหว่างประเทศ

5. S7 จากการวิเคราะห์การตอบแบบสอบถามพบว่า มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอยู่ในระดับมากที่สุด มีแรงจูงใจประเภทแรงจูงใจเชิงเครื่องมือในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด โดย S7 ต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ประโยชน์ในการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ การเดินทาง และใช้เป็นเครื่องมือในการเผยแพร่วัฒนธรรมไทยให้ต่างชาติได้รับรู้และเข้าใจมากขึ้น อีกทั้งยังมีเป้าหมายเพื่อใช้ในการทำงานและการศึกษาต่อในอนาคตด้วย ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ เพราะเรียนเพื่อใช้ในการหางาน การทำงานและเดินทางไปต่างประเทศ

6. S1 จากการวิเคราะห์การตอบแบบสอบถามพบว่า มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอยู่ในระดับมาก มีแรงจูงใจประเภทแรงจูงใจเชิงเครื่องมือและแรงจูงใจเชิงผลในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด เพราะ S1 ต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการทำงานเพื่องานอาชีพ เช่น พนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน นักการทูต มัคคุเทศก์ และล่ามแปลภาษา และเรียนเพื่อใช้เป็นสื่อกลาง

ในการเรียนรู้สังคมและวัฒนธรรมของต่างชาติ นอกจากนี้ S1 คิดว่าตนเองสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ดีและจะพัฒนาความสามารถทางภาษาของตนเองเมื่อได้รับคำชื่นชมจากสังคม สอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ S1 เรียนเพราะชอบและสามารถเรียนได้ดีกว่าวิชาอื่น และคิดว่าความสามารถทางภาษาอังกฤษจะช่วยให้ได้งานที่ดีด้วย

2.2 การพัฒนาทักษะความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.2.1 การเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ

เมื่อถามกลุ่มตัวอย่างว่ามีการเรียนพิเศษภาษาอังกฤษเพิ่มเติมในขณะกำลังศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยหรือไม่ และถ้ามี เป็นหลักสูตรลักษณะใด กลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์จำนวน 5 คน (ร้อยละ 83.33) ไม่มีการเรียนพิเศษเพิ่มเติมขณะกำลังศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย แต่มี 1 คน (ร้อยละ 16.67) มีการเรียนพิเศษภาษาอังกฤษเพื่อการสนทนาในขณะกำลังศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ดังนี้

S8: ถ้าเป็นระดับมหาวิทยาลัย ไม่มี แต่ถ้าตอนมัธยม เคยเรียนเป็นหลักสูตรเพื่อเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยหรือไวยากรณ์

S26: ไม่เคยมีเรียนพิเศษที่ไหนเลย

S15: ไม่มี เพราะไม่เคยเรียนสถาบันสอนภาษาหรือติวเตอร์เลยตั้งแต่มัธยม

S13: มีเรียนพิเศษกับอาจารย์ข้างนอก เรียนการพูดอย่างเดียว

S7: เคยเรียนตอนมัธยมปลาย แต่มหาวิทยาลัย ไม่ได้เรียน มัธยมปลายจะเรียนพวกไวยากรณ์และการพูด เพื่อประโยชน์ในการเรียนในชั้นเรียน

S1: ตอนนี้ไม่ได้เรียนแล้ว แต่เคยเรียนตั้งแต่ประถมเลย จะเรียนพูด และเรียนไวยากรณ์ตลอดเลย เพื่อช่วยในการเรียน เพื่อเรียนให้ทันเพื่อน

ข้อมูลการสัมภาษณ์พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สัมภาษณ์จำนวน 4 คน (ร้อยละ 66.67) ได้แก่ S8 S13 S7 และ S1 เคยเรียนพิเศษในระดับก่อนมหาวิทยาลัย โดยที่ S8, S7 และ S1 เรียนไวยากรณ์ มี S13 และ S7 เรียนการสนทนา และมี S13 เพียงคนเดียวที่ยังเรียนพิเศษภาษาอังกฤษเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ขณะที่กลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์จำนวน 2 คน (ร้อยละ 33.33) ได้แก่ S26 และ S15 ไม่เคยเรียนพิเศษภาษาอังกฤษเลยตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงมหาวิทยาลัย ซึ่ง S15 คิดว่าการเรียนพิเศษไม่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษา โดยให้เหตุผลไว้ว่า “...การเรียนในสถาบันสอนภาษาไม่ค่อยประสบความสำเร็จเท่าไร เพราะการพูดภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จ เราจะต้องไปอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เป็นแบบนั้น อย่างเช่น การเรียนในหลักสูตรนานาชาติ ต่างจากเราเรียนเอกอังกฤษก็เรียนภาษาอังกฤษในห้องเท่านั้น ออกมาเราก็พูดภาษาไทยเหมือนเดิม มันก็ไม่ประสบความสำเร็จเท่าไร ไปเรียนสถาบันก็เหมือนกับเรียนวิชา Oral English แบบว่าพูดตามหัวข้อ พูดได้ตามหัวข้อนั้นก็ผ่าน เราไม่ได้มาเรียนสนทนา ให้มาสื่อสารติดต่อกันได้ ส่วนใหญ่เรียนแล้วให้เราสามารถพูดบรรยายในสิ่งต่าง ๆ ได้มากกว่า ไม่ได้สื่อสารกัน” สอดคล้องกับความคิดเห็นของผู้สอนชาวต่างชาติที่ว่า “...ฉันคิด

ว่ากลุ่มตัวอย่างควรมีการฝึกฝนเมื่ออยู่นอกห้องเรียน ทักษะภาษาจะดีก็ต่อเมื่อได้รับการฝึกฝนบ่อย ๆ การบ้านที่ให้อีกก็เป็นการฝึกฝนอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง ใน 1 ภาคเรียนก็ประมาณ 15 ชั่วโมง เป็นสิ่งที่สำคัญกับทักษะภาษาของพวกเขา”

จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับการเรียนพิเศษที่มีผลต่อคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) ไว้ในตารางที่ 9

ตารางที่ 9 การเปรียบเทียบระหว่างแรงจูงใจในการเรียนภาษากับการเรียนพิเศษภาษาอังกฤษและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่าง

นิสิต	แรงจูงใจ ($\bar{x}$)	การเรียนพิเศษ		ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (คะแนนรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2)
		ก่อนเรียน มหาวิทยาลัย	ขณะเรียน มหาวิทยาลัย	
S8	4.23	✓ (ไวยากรณ์)	×	63
S26	4.06	×	×	85
S15	3.51	×	×	83
S13	3.35	✓ (การสนทนา)	✓ (การสนทนา)	80
S7	4.49	✓ (ไวยากรณ์และ สนทนา)	×	87
S1	3.51	✓ (ไวยากรณ์)	×	93

จากตารางที่ 9 สรุปได้ว่าการเรียนพิเศษมีผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) ที่ไม่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์ที่มีการเรียนพิเศษ ได้คะแนนเฉลี่ย 80.75 ขณะที่กลุ่มที่ไม่มีการเรียนพิเศษ ได้คะแนนเฉลี่ย 84 และระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน ไม่ส่งผลต่อการตัดสินใจเรียนพิเศษ

2.2.2 การสอบถามอาจารย์ผู้สอนเมื่อมีข้อสงสัย

เมื่อถามกลุ่มตัวอย่างว่าจะสอบถามอาจารย์เมื่อมีข้อสงสัยในชั่วโมงเรียนรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) หรือไม่ กลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์จำนวน 4 คน (ร้อยละ 66.67) ได้แก่ S26 S13 S7 และ S1 เลือกสอบถามอาจารย์ ดังนี้

S26: ถ้าสงสัยก็กล้าถาม ถ้าเป็นอาจารย์ชาวต่างชาติ จะใช้เวลาเรียบเรียงคำถามก่อน

S13: จะไม่ถามขณะอาจารย์สอน ให้อาจารย์สอนให้จบแล้วค่อยถามเลยทีเดียว

S7: ถามตอนเลิกเรียน เพราะรอให้อาจารย์สอนเสร็จจะดีกว่า เกรงใจอาจารย์

S1: ถามตอนเลิกเรียน จดไว้แล้วค่อยมาถาม และจะกล้าถามกับอาจารย์ชาวต่างชาติมากกว่า อาจารย์คนไทย บางครั้งเขาจะขี้นกว่า รับฟังมากกว่า ถ้าเป็นอาจารย์คนไทย ก็จะมีเกรง ๆ

โดย S13, S7 และ S1 เลือกสอบถามเมื่อหมดชั่วโมงเรียนแล้วหรือนอกเวลาเรียน แต่ S26 เลือกจะสอบถามข้อสงสัยกับอาจารย์ในชั่วโมงเรียน โดยให้เหตุผลไว้ว่า “ถ้าเราไม่เข้าใจและเพื่อนก็ไม่เข้าใจก็ถามอาจารย์เลย ถ้าสงสัยแล้วไม่ถามเลย ก็จะลืมไปแล้ว”

กลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์จำนวน 2 คน (ร้อยละ 33.33) ได้แก่ S8 และ S15 ไม่สอบถามอาจารย์เมื่อมีข้อสงสัย โดยให้เหตุผล ดังนี้

S8: ไม่กล้าพูดกับอาจารย์ชาวต่างชาติ ส่วนใหญ่จะถามเพื่อนมากกว่า แต่ถ้าเป็นอาจารย์คนไทยจะถาม เพราะไม่มั่นใจในการพูดของตัวเอง กลัวพูดผิด

S15: กล้าถามกับอาจารย์ทั้งไทยและต่างชาติ แต่จะไม่ถามเพราะคิดว่าไม่จำเป็น ให้เพื่อนอธิบายแทนก็ได้ จะเข้าใจง่ายขึ้น

ข้อมูลจากการสัมภาษณ์พบว่าสอดคล้องกับการให้สัมภาษณ์ของผู้สอนเกี่ยวกับการสอบถามของผู้เรียนเมื่อมีข้อสงสัยในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) ไว้ว่า “...พวกเขาสามารถถามฉันได้ตลอดเวลา และฉันจะดูปฏิกิริยาของเขาขณะเรียนด้วย แต่ส่วนใหญ่พวกเขาไม่ค่อยถามฉัน ทั้งที่ฉันก็เปิดโอกาสให้พวกเขาถามฉันได้ตลอดเวลา” ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สอบถามข้อสงสัยได้ตลอดเวลาในชั่วโมงเรียน แต่กลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์ส่วนใหญ่เลือกที่จะสอบถามเมื่อการเรียนการสอนเสร็จสิ้นแล้วหรือสอบถามนอกเวลาเรียน และเหตุผลที่ไม่สอบถามเมื่อมีข้อสงสัย คือ ไม่สนใจ สามารถสอบถามเพื่อนได้ และความวิตกกังวลเกี่ยวกับความสามารถทางภาษาของตนเอง จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับการสอบถามผู้สอนเมื่อมีข้อสงสัยในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) ที่มีผลต่อคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาดังกล่าวของกลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์ ไว้ในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษากับการสอบถามเมื่อมีข้อสงสัยและ
ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่าง

นิติน	แรงจูงใจ ($\bar{x}$)	การสอบถาม เมื่อมีข้อสงสัย	เหตุผล	ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
				(คะแนนรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2)
S8	4.23	X	ไม่กล้าสอบถาม	63

ตารางที่ 10 (ต่อ)

นิสิต	แรงจูงใจ ($\bar{x}$)	การสอบถาม เมื่อมีข้อสงสัย	เหตุผล	ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
				(คะแนนรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2)
S26	4.06	✓	เลือกสอบถามขณะเรียน	85
S15	3.51	✗	ไม่สนใจ	83
S13	3.35	✓	เลือกสอบถามเมื่อเลิกเรียน	80
S7	4.49	✓	เลือกสอบถามเมื่อเลิกเรียน	87
S1	3.51	✓	เลือกสอบถามเมื่อเลิกเรียน	93

จากตารางที่ 10 พบว่าการสอบถามผู้สอนเมื่อมีข้อสงสัยส่งผลดีต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์ที่เลือกสอบถามผู้สอนเมื่อมีข้อสงสัย ได้คะแนนเฉลี่ย 86.25 มากกว่ากลุ่มที่ไม่มีการสอบถามที่ได้คะแนนเฉลี่ย 73 โดยระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของทั้ง 2 กลุ่มที่แตกต่างกัน ไม่มีผลต่อการเลือกสอบถามผู้สอนเมื่อมีข้อสงสัยในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II)

2.2.3 ความรู้สึกเมื่อได้ใช้ภาษาอังกฤษ

เมื่อถามกลุ่มตัวอย่างว่ามีความรู้สึกอย่างไรเมื่อได้ใช้ภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์ทั้งหมดชื่นชอบที่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มีความภูมิใจในความสามารถทางภาษาของตนเองเมื่อสามารถสนทนากับชาวต่างชาติได้ และพยายามฝึกฝนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับชาวต่างชาติตลอดเวลา เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความมั่นใจในการสนทนา ดังนี้

S8: ชอบพูดภาษาอังกฤษ ทำให้ได้ฝึกการพูดดีขึ้น และเรียน *Oral English* จะพยายามออกเสียงให้ได้ตามอาจารย์

S26: เรียนมาแล้วเราก็ได้ใช้ ได้ปรับปรุงด้วย เป็นสิ่งที่เราชอบ ถ้าเราทำได้ในสิ่งที่เราชอบได้พูดภาษาอังกฤษ ภาษาที่เราชอบ เรามีความสุขและสนุก แต่ถ้าพูดกับชาวต่างชาติ เขาจะแก้ไขให้เรา ก็จะประหม่วว่าเราพูดผิด แต่เราก็พยายามจะพูดอยู่

S15: ชอบที่ได้พูดภาษาอังกฤษเพราะอยากจะรู้ว่าภาษาอังกฤษของเรามันสื่อสารได้แค่ไหน แม้ว่าจะเรียนภาษาอังกฤษกับต่างชาติมานานแค่ไหน ก็ยังพูดภาษาอังกฤษที่ยังเป็นสำนวนภาษาไทยอยู่ดี พวกรูปแบบประโยค อาจารย์เขาก็จะรู้ว่านี่คือคนไทยพูด

S16: รู้สึกมั่นใจ ชอบ อยากพูดภาษาอังกฤษมากกว่าพูดภาษาไทยกับเพื่อน เราได้ฝึกไปด้วยเวลาคุยกับชาวต่างชาติ ทำให้เราอยากพัฒนาตัวเองตลอด

S7: มีความภูมิใจในตนเองว่าเราสามารถทำได้

S1: ภูมิใจและสนุก เราต้องคิดมากขึ้น เพราะภาษาไทยเราพูดได้เลย แต่เวลาได้พูดภาษาอังกฤษก็ไม่กังวลเรื่องพูดผิด จะมีความภูมิใจที่ได้ตอบ รู้สึกอยากตอบ อยากมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากกว่าวิชาอื่น

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์นี้มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก มีความรู้สึกชื่นชอบและภูมิใจในความสามารถทางภาษาของตนเอง และมีผลคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) โดยเฉลี่ย 81.83

2.2.4 แนวทางการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

เมื่อถามกลุ่มตัวอย่างว่ามีแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างไร ผลปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์มีแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในทิศทางเดียวกัน คือมีการฝึกฝนด้วยการฟังเพลง ฟังบทสนทนา ศึกษาสำนวนจากภาพยนตร์และหนังสือภาษาอังกฤษ และฝึกฝนการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด ดังนี้

S8: ฟังเพลง แต่จะชอบอ่านมากกว่า

S26: ดูหนัง ฟังเพลง และดูว่าเขาใช้แบบไหน และใช้ภาษาผ่านสื่อออนไลน์กับชาวต่างชาติ

S15: ดูหนังและฟังเพลง จะจำสำนวนจากหนังสือหรือหนัง หนังสือที่ใช้ภาษาหายากทำให้รู้ถึงสำนวนที่ใช้ในปัจจุบันได้ดี จำและลองนำไปใช้

S13: พยายามใช้บ่อย ๆ กับคนต่างชาติ เพราะถ้าสื่อสารกับคนไทย เราก็ไม่รู้ว่าที่จริงแล้วเราพูดถูกหรือผิด

S7: ฝึกฝนและต้องมีความมั่นใจ ฝึกฝนกับอาจารย์และเพื่อน

S1: ฝึกฝนมาก ๆ จากการดูหนังและฟังข่าว เพราะจากหนังเราจะดูว่าชีวิตจริงเขาพูดกันอย่างไร แล้วเราก็พูดตาม แล้วนำมาใช้ในชีวิตจริง ลองใช้แล้วเขาเข้าใจหรือเปล่า และเหมาะสมกับวัฒนธรรมเขาหรือไม่

จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับ
แนวทางการพัฒนาความสามารถทางภาษาที่มีผลต่อคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อ
การสื่อสารในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) ไว้ในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษากับแนวทางการพัฒนาความสามารถทางภาษา
และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่าง

นิสิต	แรงจูงใจ ($\bar{x}$)	ความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	
		(คะแนนรายวิชาการพูด ภาษาอังกฤษ 2)	แนวทางการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร
S8	4.23	63	ฟังเพลงและอ่านภาษาอังกฤษเป็นหลัก และไม่ค่อยฝึกพูด
S26	4.06	85	ดูภาพยนตร์และฟังเพลงภาษาอังกฤษ มีการใช้ภาษาอังกฤษ ผ่านสื่อออนไลน์ในการสนทนากับชาวต่างชาติ
S15	3.51	83	ดูภาพยนตร์และฟังเพลงภาษาอังกฤษ มีการจดจำสำนวนใน ภาพยนตร์แล้วนำมาใช้ในการสนทนาในชีวิตประจำวัน
S13	3.35	80	พยายามใช้ภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติบ่อย ๆ
S7	4.49	87	ฝึกพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์และเพื่อนจนเกิดความมั่นใจ ในการสนทนาเป็นภาษาอังกฤษ
S1	3.51	93	ฝึกการฟังจากภาพยนตร์และการรายงานข่าวภาษาอังกฤษ มี การจดจำสำนวนในภาพยนตร์แล้วทดลองใช้ว่าสามารถใช้ ได้จริงและเหมาะสมในการสนทนาจริงหรือไม่

จากตารางที่ 11 พบว่ากลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์จำนวน 5 คน (ร้อยละ 83.33) มีแรงจูงใจ
ในการเรียนภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ได้คะแนนโดยเฉลี่ย 85.60 มีการพัฒนา
ความสามารถในการภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของตนเองด้วยการฝึกฝนทั้งการพูดและการฟังด้วย
การฟังเพลง ข่าว บทสนทนาในภาพยนตร์ ศึกษาสำนวนภาษาจากภาพยนตร์และหนังสือภาษาอังกฤษ
แล้วนำไปทดลองใช้ในชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนา
ความสามารถทางภาษาที่ผู้สอนได้ให้สัมภาษณ์ไว้ว่า “...ควรฝึกพูดและฟังให้มากที่สุด ให้ตัวเองได้รับ
การฝึกฝนมาก ๆ สมองจะมีการพัฒนา ทำให้พูดได้ไม่ติดขัดและมีความเชี่ยวชาญมากขึ้น” ขณะที่
S8 มีการฝึกฝนความสามารถทางภาษาของตนเองด้วยการฟังและการอ่าน ซึ่งผู้สอนแนะนำ
แนวทางการพัฒนาความสามารถทางภาษาสำหรับ S8 ไว้ว่า “...ต้องฝึกพูดบ่อย ๆ เพราะไม่มีทักษะ
ภาษาในระดับสูง จึงจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนการพูดและการฟังอย่างมีเป้าหมาย”

บทสรุป

ผลการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่มีผลต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตสาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตบางแสน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 มุ่งประเด็นการศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ 4 ประเภท ได้แก่ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ แรงจูงใจเชิงบูรณาการ แรงจูงใจเชิงผล และแรงจูงใจภายใน ที่มีผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตสาขาภาษาอังกฤษ พิจารณาจากคะแนนรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) สามารถสรุปได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ระดับและประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง และจำแนกตามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II)

จากการวิเคราะห์แบบสอบถาม พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ แรงจูงใจเชิงบูรณาการ แรงจูงใจเชิงผลและแรงจูงใจภายใน ตามลำดับ สอดคล้องกับข้อมูลการสัมภาษณ์ผู้สอนชาวต่างชาติที่เป็นเจ้าของภาษา (Native Speaker) ให้ความเห็นเห็นว่าแรงจูงใจเชิงเครื่องมือเป็นประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ และการดำเนินชีวิต นอกจากนี้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 19.35 ของจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด พบว่า 4 คน (ร้อยละ 66.67) มีแรงจูงใจเชิงผล ส่วนจำนวน 2 คน (ร้อยละ 33.33) มีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ นอกจากนี้เหตุผลที่จูงใจกลุ่มตัวอย่างในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด สามารถสรุปแยกตามประเภทของแรงจูงใจในการเรียนได้ว่า ประเด็นเหตุผลที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจเชิงเครื่องมือที่จูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด ได้แก่ เหตุผลในการเรียนเพื่อใช้เป็นสื่อกลางในการเรียนรู้สังคมและวัฒนธรรมของประเทศต่าง ๆ เพื่อใช้ในการทำงาน การติดต่อประสานงานและการประชุมร่วมกับชาวต่างชาติ เพื่อใช้ในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น และเพื่อใช้ในการได้งานที่ดีและเงินเดือนสูง ส่วนประเด็นเหตุผลที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจเชิงบูรณาการที่จูงใจในการเรียนมากที่สุด คือเพื่อให้ตนเองสามารถเข้าสังคมกับเจ้าของภาษาได้ง่ายขึ้น ประเด็นเหตุผลที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจเชิงผล คือชอบเรียนเพราะภูมิใจที่สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ และประเด็นเหตุผลที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจภายใน ได้แก่ เหตุผลเพราะชื่นชอบภาษาอังกฤษ มีความเห็นว่าเป็นภาษาที่สวยงาม มีเสน่ห์ที่สามารถสร้างความประทับใจให้กับผู้อื่นได้ การออกเสียงการผสมเสียงและสำเนียงของภาษาที่ไพเราะและโดดเด่น การลำดับคำ การใช้คำและไวยากรณ์ ตลอดจนเนื้อหาบทเรียนน่าสนใจและน่าเรียนรู้

เมื่อพิจารณาระดับและประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) สรุปได้ว่า

กลุ่มตัวอย่างที่มีแรงจูงใจในการเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด ได้คะแนนโดยเฉลี่ย 84.71 ขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่มีแรงจูงใจในการเรียนอยู่ในระดับมาก ได้คะแนนโดยเฉลี่ย 86.81 และกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับแรงจูงใจในการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ได้คะแนนโดยเฉลี่ย 85.88 โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) ที่ดีที่สุด ได้คะแนน 90-100 มีแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ในการเรียนมากที่สุด รองลงมา คือ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ

ตอนที่ 2 ความสัมพันธ์ของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับการพัฒนาความสามารถทางภาษาที่มีผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) ของกลุ่มตัวอย่างโดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างดี คะแนนโดยเฉลี่ย 86 จากคะแนนเต็ม 100 ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้สอนพบว่าคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่ดีในรายวิชาดังกล่าว คือสามารถพูดและออกเสียงภาษาอังกฤษที่ชัดเจน มีการสนทนาได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในการสื่อสารและคำศัพท์ที่ใช้ในการสนทนาด้วย โดยวิธีการเรียนการสอน ผู้สอนมุ่งพัฒนาทักษะการฟังของผู้เรียนโดยใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษทั้งเป็นไฟล์เสียงและเอกสารประกอบการเรียน โดยมีจุดประสงค์ให้ผู้เรียนสามารถจับใจความและตอบคำถามจากบทสนทนาแบบการเขียนตอบและการพูด ซึ่งจากการเปรียบเทียบระดับคะแนนสอบกลางภาคและปลายภาคเรียนรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 67.74 มีการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ดีขึ้น ได้คะแนนโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจากการสอบครั้งแรก ร้อยละ 6.72 และมีระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยแรงจูงใจภายในเป็นประเภทของแรงจูงใจที่มีส่วนช่วยในการพัฒนาความสามารถทางภาษามากที่สุด รองลงมา ได้แก่ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ แรงจูงใจเชิงบูรณาการและแรงจูงใจเชิงผล ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาถึงปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ การเรียนพิเศษภาษาอังกฤษเพิ่มเติม การสอบถามผู้สอนเมื่อมีข้อสงสัยในเวลาเรียน ความรู้สึกเมื่อได้ใช้ภาษาอังกฤษ และแนวทางการพัฒนาความสามารถทางภาษา จากข้อมูลการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 คนหรือเท่ากับร้อยละ 19.35 ของจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ในประเด็นแรกเกี่ยวกับการเรียนพิเศษ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการเรียนพิเศษ แบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่มย่อย คือกลุ่มที่เรียนพิเศษในระดับก่อนมหาวิทยาลัยจะเป็นการเรียนเกี่ยวกับไวยากรณ์และเพื่อประโยชน์ในการเรียนในชั้นเรียนเป็นหลัก และอีกกลุ่มที่ยังมีการเรียนพิเศษจนถึงปัจจุบันจะเป็นการเรียนเกี่ยวกับการสนทนาภาษาอังกฤษ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยมีการเรียนพิเศษ เนื่องจากไม่เชื่อมั่นใน

ประสิทธิภาพของการเรียนการสอนของสถาบันหรือโรงเรียนสอนภาษา เนื่องจากคิดว่าการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายด้านและปัจจัยที่มีส่วนสำคัญมากที่สุดคือ สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้และการพัฒนาความสามารถทางภาษา ซึ่งกลุ่มหลังนี้มีความคิดเห็นสอดคล้องกับความคิดเห็นของผู้สอนชาวต่างชาติที่ว่าปริมาณการใช้ภาษามีผลต่อความสามารถทางภาษา ยังมีการใช้มากและมีการฝึกฝนนอกเหนือจากการเรียนในชั้นเรียน ก็จะส่งผลดีต่อทักษะความสามารถทางภาษาของผู้เรียน

ประเด็นต่อมา คือการสอบถามผู้สอนเมื่อมีข้อสงสัยในเวลาเรียน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่สอบถามผู้สอนเมื่อมีข้อสงสัยจะสอบถามเมื่อหมดชั่วโมงเรียนหรือนอกเวลาเรียน เนื่องจากเกรงใจผู้สอนและเห็นว่าการสอบถามผู้สอนเป็นสิ่งที่ดีเพราะทำให้เข้าใจในเนื้อหาเรียนมากขึ้น ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่สอบถามผู้สอนเมื่อมีข้อสงสัย เนื่องจากไม่สนใจกับข้อสงสัยเหล่านั้น สามารถสอบถามกับเพื่อนได้ และไม่มั่นใจในความสามารถทางภาษาของตนเองหากต้องสอบถามกับผู้สอนชาวต่างชาติ สอดคล้องกับความคิดเห็นของผู้สอน พบว่าผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ซักถามข้อสงสัยตลอดเวลา ขณะมีการเรียนการสอน แต่ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่ค่อยสอบถามในขณะที่มีการเรียนการสอน ทั้งนี้ จากการวิเคราะห์ผลคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) ของกลุ่มตัวอย่างที่มีการสอบถามและไม่มีการสอบถามผู้สอนเมื่อมีข้อสงสัย พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการสอบถามได้คะแนนเฉลี่ย 86.25 ซึ่งมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีการสอบถามที่ได้คะแนนเฉลี่ย 73 ขณะที่ระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยของทั้งสองกลุ่ม ไม่แตกต่างกัน

ส่วนประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกลึกเมื่อได้ใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างรู้สึกดี ชื่นชอบและภูมิใจในความสามารถทางภาษาของตนเองเมื่อสามารถสนทนากับชาวต่างชาติได้ โดยระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับมาก และได้คะแนนรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) โดยเฉลี่ย 81.83

ประเด็นสุดท้ายคือแนวทางการพัฒนาความสามารถทางภาษา ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์มีแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของตนเองเป็นไปในทิศทางเดียวกัน คือเน้นการฝึกฝนทักษะการฟังและการพูด จากการฟังบทสนทนาจากภาพยนตร์ การรายงานข่าวและศึกษาสำนวนภาษาจากหนังสือหรือบทความภาษาอังกฤษ โดยพยายามฝึกฝนทักษะการพูดด้วยการสนทนากับชาวต่างชาติในชีวิตประจำวัน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการศึกษานำนวนภาษาจากภาพยนตร์หรือบทความแล้วนำมาทดลองใช้ จะทำให้มีความรู้ความเข้าใจในการสื่อสารมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาความสามารถทางภาษาของผู้สอนที่มีต่อผู้เรียนที่ว่า การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ดีที่สุดคือการฝึกฝนทักษะการฟัง

และการพูดให้มากที่สุดในแต่ละวันทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียน ซึ่งในเวลาเรียน ผู้เรียนควรตั้งใจเรียนและสังเกตวิธีการออกเสียงที่ถูกต้อง รวมทั้งมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน โดยผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนมากแต่มีทักษะการเรียนรู้ที่ต่ำ ต้องอาศัยการฝึกฝนที่มากและการชี้แนะจากผู้สอน ส่วนผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนน้อยแต่มีทักษะการเรียนรู้ทางภาษาสูง ควรทบทวนเป้าหมายในการเรียนของตนเองเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาที่ดีขึ้นต่อไป ทั้งนี้ เมื่อวิเคราะห์ระดับคะแนนของกลุ่มตัวอย่างในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษ 2 (223232 Oral English II) กับแนวทางการพัฒนาความสามารถทางภาษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีแนวทางการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้วยการฝึกฝนทักษะการพูดและการฟังทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียน ได้คะแนนโดยเฉลี่ย 85.60 และมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก